

Vài cảm nghĩ sau „đêm dạ vũ xuân 2008“ tại Hamburg

Trời giữa tháng ba, cái lạnh se sắt vẫn còn đó cho dù có ánh mặt trời trên cao. Tôi đến Hamburg thì trời đã tờ mờ tối, đưa con gái lái xe theo máy chỉ đường, đậu trước hội trường trong khuôn viên một trường học. Tôi nhận được thiệp mời tham dự „đêm dạ vũ Xuân 2008“ ngày 15.3.08, do „Hội Xây Dựng Tượng Đài Tỵ Nạn Hamburg“ tổ chức để gây quỹ.

Hội trường đã khá đông, mặc dù phần đầu chương trình dành cho các bạn thích hát Karaoke tự do lên trình diễn và được bà con hưởng ứng đông đảo. Điểm đáng chú ý là sân khấu tuy hơi hẹp, nhưng được trang trí rất nghệ thuật, màu sắc hài hòa và đẹp mắt. Được biết, đó là tác phẩm của anh Tính, một thân hữu của Hội từ Bremen, và chính tay anh đã dựng lên từ đêm hôm trước. Trước khi chương trình chính thức của „đêm dạ vũ xuân 2008“ bắt đầu vào lúc 21,00 giờ, thì hội trường đã tràn ngập người, ước lượng đến hơn 400, mà theo ban tổ chức cho biết, tổng số người được mời đã lên đến gần 200 người. Có lẽ ban tổ chức không đặt nặng vấn đề bán vé kiếm lời, mà chỉ chú trọng đến số người tham dự, để từ đó mỗi người tùy hảo tâm, không ép buộc, hoàn toàn tự ý đóng góp cho quỹ xây dựng tượng đài tỵ nạn tại cảng Hamburg. Đây cũng là một điểm son nói lên tinh thần đóng góp tự nguyện cho một mục đích cao quý. Sau này tôi còn được biết, người thầu bán đêm hôm ấy cũng không phải trả „sở hụi“, mà cũng chỉ đóng góp tùy tâm. Điểm son kế tiếp là ngoài bà con tại Hamburg, còn có sự hiện diện của bà con từ nhiều nơi kéo đến ủng hộ, như theo lời chào mừng và cảm ơn của anh hội trưởng khi khai mạc: từ Bremen, Oldenburg, Berlin; từ Köln, Plettenberg đến tận Saarland, thậm chí có những người đến từ Hòa Lan, Na Uy, Đan Mạch...Đó chính là sự thành công của ban tổ chức đã nhận được nhiều khích lệ quý báu của toàn thể cộng đồng tỵ nạn tại Đức và Âu Châu cho mục đích của Hội.

Chương trình chính thức của „đêm dạ vũ xuân 2008“ do ban nhạc Bắc Âu từ Berlin đảm trách. Ban nhạc được thành lập từ giữa thập niên 80, đến nay vẫn còn liên tục hoạt động, do ông Lý Tam, một tay kèn Saxo kỳ cựu thành lập. Trước năm 1975, ông đã trình diễn trong rất nhiều vũ trường miền Nam, từ Đà Lạt, Nha Trang đến vũ trường Maxim tại Sài Gòn. Với số tuổi 80, đêm nay ông đã trình diễn những bản nhạc nổi tiếng năm xưa, được khán giả hưởng ứng với những tràng pháo tay vỗ tung hội trường. Ông cho biết, mặc dù đã „gác kiếm“ từ lâu và với tuổi đời đã cao, nhưng ông vẫn cố gắng thu xếp qua tham dự và trình diễn để góp chút công sức ghi ân con tàu Cap Anamur đã cứu vớt rất nhiều thuyền nhân Việt Nam, trong đó có gia đình ông và ban nhạc. Ban nhạc qua Hamburg trình diễn không nhận thù lao.

Tôi không có dịp để hỏi tại sao ban nhạc gồm các nghệ sĩ đang cư ngụ tại Berlin, lại được đặt tên là „Bắc Âu“, nghe sao lạnh lẽo quá ! Ban nhạc trình diễn có vẻ ..nhà nghề, thật xuất sắc. Anh bạn tôi còn cho biết thêm, cũng trong chương trình này, bà con sẽ có dịp nghe lại một số giọng ca nổi tiếng một thời tại Hamburg, cộng thêm những giọng ca trẻ đang lên... Thế mới biết người Hamburg có rất nhiều nhân tài văn nghệ.

Phía ngoài ngay trước cửa chính vào hội trường, nhiều bích chương nói về „Hội Xây Dựng Tượng Đài Tỵ Nạn Hamburg“, kèm theo những hình ảnh con tàu Cap Anamur cứu vớt thuyền nhân Việt Nam vào thập niên 80, được dán trên vách tường. Lòng tôi như chùng xuống hồi tưởng lại ngày tháng cùng với gia đình lênh đênh trên đại dương sóng gió hãi hùng, tưởng như đã chìm sâu vào lòng đại dương, rồi may mắn được tàu nhân đạo Cap Anamur cứu vớt, qua thời gian vất vưởng trong trại tỵ nạn Palawan đến Bataan, Phi Luật Tân, rồi ngày đầu tiên đặt chân trên nước Đức với biết bao bỡ ngỡ hoang mang. Tôi bỗng trở về với những tháng năm mà cả gia đình tôi hưởng sự giúp đỡ bảo bọc của chính quyền và nhân dân Đức, đại gia đình được bảo lãnh xum vầy trên một đất nước Tự Do, vợ chồng tôi có được một tay nghề vững chắc, con cái tôi được học hành đỗ đạt thành tài về vang...Và

bây giờ lòng biết ơn dâng trào xin gửi đến những con người tuy không cùng màu gia huyết thống, nhưng vì tấm lòng nhân đạo bao la đã cứu vớt và cứu mang không những chỉ gia đình tôi mà còn hàng ngàn gia đình Việt Nam cùng cảnh ngộ. Tôi chợt nghĩ...nếu không có con tàu Cap Anamur, ...???

Một biểu tượng của thuyền nhân tỵ nạn Việt Nam tại cảng Hamburg sẽ thay tôi nói lên lòng biết ơn sâu xa ấy, đồng thời xác quyết tinh thần Quốc Gia của mình ngay tại một địa điểm quốc tế, nơi hàng năm tiếp nhận hơn 7 triệu du khách trên toàn thế giới đổ về, để khắp nơi trên thế giới có dịp lắng nghe tiếng nói đích thực và hiểu biết thêm về những con người được đặt tên là „Boat People“, là những „thuyền nhân Việt Nam tỵ nạn CS“ đã liều mạng sống mình vì hai chữ Tự Do thà chết trên biển Đông, mà trong đó có gia đình tôi...Tôi âm thầm đóng góp như một viên gạch bé nhỏ để cùng nhau xây dựng biểu tượng này.

Cũng từ những bích chương này tôi được biết thêm rằng, „Hội Xây Dựng Tượng Đài Tỵ Nạn Hamburg“ có đến gần 30 thành viên trên toàn nước Đức, lại được sự yểm trợ của một số thuyền nhân có danh phận tại Hoa Kỳ và Úc. Thành phần ban cố vấn/yểm trợ gồm các vị danh và đáng kính như Dr.Rupert Neudeck, Dr.Ernst Albrecht (CDU), ông Freimut Duve (SPD), Thượng Tọa Thích Như Điển, Linh Mục Đỗ Ngọc Hà, Sư Bà Thích Nữ Diệu Tâm và Sư Huỳnh Hà Đậ Đồng.

Chương trình văn nghệ thật phong phú và đặc sắc, đến nỗi nhiều anh em bạn bè tôi tại Hamburg nói với tôi rằng, đã từ lâu dân Việt tại Hamburg chưa được thưởng thức một chương trình văn nghệ hấp dẫn và sôi động đến thế, cho dù có quá nhiều tiết mục, nên...hơi dài ! Có thêm sự đóng góp bất ngờ của các giọng ca từ Saarland, Hòa Lan và Na Uy, như muốn gợi lại tháng ngày lao đao lênhên trên biển Đông. Điều đặc biệt là bà con vẫn ngồi say mê thưởng thức, cho dù đã quá khuya, và chính tôi cũng đã bị lôi cuốn trong vùng âm thanh sôi động này.

Mãi đến gần 1 giờ sáng, là chương trình dạ vũ. Tôi không biết khiêu vũ nên ngồi „nhâm nhi“ với các anh em bạn bè quen từ trước hay mới quen, vừa tâm tình các chuyện mưa nắng trăng sao, vừa thưởng thức âm nhạc, không màng chú ý nhiều đến những cặp nam nữ đủ lứa tuổi đang dập dìu trên sàn nhảy với những điệu luân vũ quen thuộc ngày xa xưa. Có rất nhiều khuôn mặt tôi không quen biết nên tôi đứng lên làm quen để được ưu ái tiếp nhận trong tình nghĩa anh em. Dân Hamburg thật hiếu khách và xin ghi nhớ tấm lòng ưu ái ấy.

Tôi đã quên đi thời gian và ngồi lại đến gần 4,00 giờ sáng khi anh xứng ngôn viên tuyên bố chấm dứt chương trình. Hàng trăm người tham dự lần lượt ra về như vẫn còn luyện tiếc! Con gái tôi tìm tôi, giục tôi đi về vì...đã sáng. Tiếng cười, tiếng ồn ào nói chuyện vẫn còn đó. Ngày vui qua mau và tôi đã có được một lần hội ngộ thật ấm cúng tình nghĩa bà con anh em. Tôi nhìn thấy những anh chị em trong ban tổ chức, có vị đã 70, có cả các chị áo quần dạ hội vẫn mang trên người, có cả các anh em tôi mới quen đã nhâm nhi cùng bàn với tôi, tất cả đang thu xếp hội trường, người khiêng bàn ghế, kẻ quét dọn hốt rác, người khác loay hoay trên những chiếc thang tháo gỡ dàn đèn, dàn âm thanh... Tôi với con gái tôi cũng xin được góp phụ bàn tay. „Đêm dạ vũ xuân 2008“ thành công tốt đẹp như ý !

Tôi nghĩ thành công lớn nhất của ban tổ chức là nhận được niềm tin quý báu của bà con cô bác xa gần đối với mục đích của mình, để từ đó các anh chị được vững tâm hơn trong công tác xây dựng một biểu tượng của người Việt tỵ nạn ngay tại cảng Hamburg. Đó cũng là lời cầu chúc của tôi xin gửi đến các anh chị trong ban tổ chức. Cũng xin để lại đây lời cảm ơn đến những người bạn hữu anh em mới được làm quen và hẹn ngày tái ngộ !

Trần Phước Thảo
(NW)